

Berlin är en stad av stål, damm och lögner.

Jag har nu studerat artefakten – stenen – i den utsträckning det överhuvudtaget tillåtit mig. Den är utan tvekan autentisk. Den bär spår av en förståelse som dessa uniformerade dårar saknar både språk och sinne för. Ändå står jag handfallen inför dess reproduktion. Den låter sig inte kopieras, inte ens förstås fullt ut. Den är inte bara materia – den är avsikt.

Sedan den fördes hit har min tillgång till den varit... begränsad. Avsiktligt begränsad. Dolken har redan skilts från sitt sammanhang och överlämnats till en särskild avdelning inom SS. Ett fatalt misstag från min sida att jag inte hann före.

Så länge kommer jag att ägna mig åt de sinnesfokuserande kristallerna. De är åtminstone lydiga.

Jag deltog i en sammankomst härom kvällen – ett spektakel av dekadens maskerad som disciplin. Där mötte jag en man av betydelse, en partitopp vars namn jag inte finner värt att nedteckna. Han talar som om världen vore ett schackbräde, men förstår inte ens reglerna.

Vi har avtalat att ses igen. Jag kommer att använda honom.

SS är dock svårare att penetrera än jag först antog. Inte på grund av kompetens – tvärtom – utan på grund av deras enfaldiga övertygelse. De jagar glasbitar, relik, fragment av kristna fabler som för länge sedan förlorat all kraft. Jag har sett deras samlingar. De är skrattretande.

Och ändå... är det där dolken finns.

Ett genombrott.

I Hamburg, av alla platser, fick jag tillträde till ett mindre kontor. Där mötte jag en ung officer – ambitiös, törstig efter erkännande. Den typen är alltid användbar.

Han såg något i mig. Eller snarare: han såg vad jag lät honom se.

Han har bjudit in mig till Berlin.

Jag har nu demonstrerat tillräckligt av mina kunskaper för att vinna deras förtroende. De förstår inte vad de bevittnar, men de känner kraften. Det räcker.

Jag har tillgång till vissa föremål. Inte dolken – ännu – men tillräckligt för att bekräfta mina teorier.

Natten är ett problem. Jag har tvingats konstruera ursäkter, hänvisa till hälsa, till ovanliga arbetsmetoder. De accepterar det, eftersom de vill acceptera det. De är hungriga efter mirakel.

Och jag ger dem just tillräckligt.

Arbetet fortskrider väl.

Hela sektionen är nu, i praktiken, under min kontroll. De ifrågasätter inte längre mina metoder. Inte mina tider. Inte ens när jag tar vad jag behöver från dem.

Människor är... användbara. Deras blod, deras minnen, deras vilja – allt är råmaterial.

Jag har påbörjat konstruktionen av en förfalskning. En dolk som kan ersätta originalet, åtminstone tillräckligt länge för att jag ska kunna försvinna med den äkta.

Det är ett riskabelt spel, men nödvändigt.

Dock... något har förändrats.

Dörrar som tidigare var öppna är nu stängda. Ansikten som log är nu slutna. Jag känner en närvaro jag inte kan lokalisera, men vars avsikt är tydlig: jag är inte ensam om att spela detta spel.

Jag håller på att bli utmanövrerad.

Jag har dragit mig tillbaka till kristallerna.

En av mina adepter – Niedermann, en man med mer disciplin än intelligens – har gjort ett genombrott. Han har förstått hur vi kan forma en större kristall, en som inte bara speglar ett ögonblick utan kan sträcka sig bakåt i tiden.

Men det kräver skala. Större skala än vi drömt.

Det vi bygger är inte längre ett verktyg. Det är ett vapen som får amerikanarnas smällare att blekna.

Kristallen, låt oss kalla den för skulpturen, är färdig.

Den är... vacker. Nästan provocerande i sin elegans. Den fångar ljus på ett sätt som får det att kännas som om tiden själv tvekar.

Himmler kommer att älska den. Han kommer att se en gåva, ett bevis på sin egen storhet.

Han kommer inte att förstå vad den är.

Att det är en gåva, bara inte hans.

Kriget har nu brutit in i själva strukturen av detta land. Invasionen har börjat, och med den har all ordning upplösts.

Himmler är bortrest. Führern – denna patetiska symbol – är utom räckhåll.

Min plan... är i spillror.

Men i kaos finns möjligheter. Dolken kan åter vara inom räckhåll.

Vi kan inte behålla kristallen här.

Niedermann har fått i uppdrag att föra den till den nya världen. Om han misslyckas kommer jag att hitta honom.

Om han lyckas... kan allt fortfarande räddas.

Dolken och stenen är borta.

Inte gömda. Inte omplacerade. Borta.

Ingen inom SS minns dem. Inte ens de som arbetade med dem dagligen. Som om de aldrig existerat. Detta är inte deras verk.

Någon hann före mig. Någon som förstår. Någon som spelar på en nivå jag... underskattade.

Nettles.

Jag hatar att erkänna det, men jag har förlorat denna rond. Vargarna ylar utanför porten. Inte kriget. Aldrig kriget. Jag måste slutföra kristallen. Endast genom den kan jag ta mig vidare.